

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 820

гр. С., 09.01.2023 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 143 СЪСТАВ, в закрито заседание на девети януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ДИАНА К. А.

като разглежда докладваното от ДИАНА К. А. Гражданско дело № 20211110154339 по описа за 2021 година

и за да се произнесе съобрази следното:

Производството по делото е образувано по искова молба на И. Д. П., ЕГН ***** с адрес град С., ж.к.“(АДРЕС), чрез адвокат Л.К. от САК, със съдебен адрес – град С., ул. (АДРЕС) против Д. И. А., с адрес: гр. С., ж.к.(АДРЕС), К. Д. А., адрес: гр.С., ж.к.“(АДРЕС), А. Г. Б., адрес: гр.С., ж.к. (АДРЕС), П. З. С., адрес: гр. П., ПО, ул. (АДРЕС) и А. К. С., адрес: гр. П., ПО, ул. (АДРЕС).

С Разпореждане № 24108/15.10.2021 година съдът е оставил исковата молба без движение, като е указал на ищеца, че следва да опише обстоятелствата и фактите, от които черпи правния си интерес от предявяването на заявления иск.

По делото е постъпила поправена искова молба – с вх.№ 97811/29.11.2021 година, в която ищецът е посочил, че: „Правният интерес на И. П. от водене на настоящето дело се обосновава от това, че в случай, че се установи, че И. П. не е подписал процесното Пълномощно или с него не е изрично упълномощил адв. С. да заведе и води дело за делба на процесиите за гр. д. № 151 по описа за 2013 г. на РС - гр. П., поради това, че същите не са индивидуализирани в Пълномощното, това ще бъде основание да се докаже, че същият не е упълномощавал адв. С. да заведе от негово име гр. д. № 151 по описа за 2013 г. на РС - гр. П., нито ищецът е бил надлежно представляван в него и тъй като цялото дело се е водело без негово участие, той не е можел да предяви самостоятелни претенции или възражения в хода на делото, а и в случая не е имал на разположение възможност да оспори документа в срока по чл. 193 ГПК и следователно в настоящият казус няма приложение ТР № 5 от 14.11.2012г. на ВКС, а евентуалното уважаване на иска би съставлявало основание за завеждане на дело по чл. 303, ал. 1, т. 2 или т. 5 ГПК за отмяна на Решенията по гр. д. № 151 по описа за 2013 г. на РС - гр. П., а от там и на процесуалните действия по ИД № 20175340400091.“.

По делото е приключила размяна на съдебните книжа и по реда на чл.140, ал.1 от ГПК съдът следва да извърши подготовка на делото за разглеждане в открито съдебно заседание. По смисъла на чл.140, ал.1 от ГПК, преди да пристъпи към насрочване на делото в открито съдебно заседание и изготвянето на проект за доклад по делото, съдът следва да провери редовността и допустимостта на предявените искове като се произнесе с определение.

С оглед на горното съдът като извърши проверка за допустимостта на предявения иск приема, че исковата претенция е недопустима и следва да прекрати

производството по делото при следните аргументи:

Ищецът твърди, че не е подписал пълномощно, с което от негово име ответникът – адвокат С. е взел участие в производството по гр.дело № 151/2013 година по описа на Районен съд – П.. При това твърдение от една страна ищецът сочи, че пълномощното е неистински документ и иска от съда да признае това, а на следващо място твърди, че е бил лишен от правото да участва в производството по гр.дело № 151/2013 година по описа на Районен съд – П., доколкото не е бил надлежно представляван.

При стореното описание на фактите, ищецът твърди, че при постановяване на положително, в негова полза решение по установителен иск с правна квалификация чл.124, ал.4 от ГПК – относно неистинността на пълномощно от 1.4.2013 година – за него ще има основание по реда на чл.303, ал.1, т.2 и т.5 от ГПК да иска отмяна на влязлото в сила решение по гр.дело № 151/2013 година по описа на Районен съд – П..

Според настоящия съдебен състав, ищецът няма правен интерес от образуването и воденето на настоящето производство по иск по чл.124, ал.4 от ГПК. Наличието на правен интерес е абсолютна положителна процесуална предпоставка и при липсата на такава производството по иска е недопустимо и следва да бъде прекратено.

По смисъла на чл.303, ал.1, т.2 от ГПК за да е налице основание за възобновяване на производството по гр.дело № 151/2013 година по описа на Районен съд – П., ще се следва ищецът да установи, че по надлежния съдебен ред е установена неистинност на документ или е налице престъпно действие на процесуалния представител.

Следва да се има предвид, че под „надлежен ред“ се има предвид влязла в сила присъда или влязло в сила съдебно решение по предявен иск по чл.124, ал.5 от ГПК, като от хипотезата на чл.303, ал.1, т.2 от ГПК е изключено влязло в сила решение по иск с правна квалификация чл.124, ал.4 от ГПК. В този смисъл е константната съдебна практика – така Решение № 884 от 18.11.2009 г. на ВКС по гр. д. № 3015/2008 г., I г. о., ГК, докладчик съдията М.С., с което е прието, че: „Основанието за отмяна по чл. 303, ал. 1, т. 2 ГПК е налице в случаите, когато по надлежния съдебен ред се установи неистинност на документ, на показанията на свидетел или на заключение на вещо лице, върху което е основано решението. Надлежният ред, който нормата има предвид, е присъда на наказателния съд за документно престъпление или решение за установяване на престъпно обстоятелство по иск по чл. 97, ал. 4 ГПК (отм.). Решение за установяване неистинност на документ, представен по конкретно дело, може да бъде съобразено при висящността на делото, по което е представен, ако производството по него е било спряно до решаване на преюдициалния спор. То обаче не може да служи като основание за отмяна по реда на чл. 303, ал. 1, т. 2 ГПК.“ В същия смисъл е и Определение № 4364 от 13.12.2022 г. на ВКС по ч. гр. д. № 4089/2022 г., II г. о., ГК, докладчик съдията В.М., според което: „Следва да бъдат споделени съображенията, че основанието по чл. 303, ал. 1, т. 2 ГПК изисква престъпните обстоятелства да са установени по "надлежния ред", което означава с влязла в сила присъда на наказателен съд, споразумение в наказателно производство или с влязло в сила решение по иск по чл. 124, ал. 5 ГПК.“.

С оглед на горното не е налице заявления от ищеца правен интерес, че с положително решение в настоящето производство по иск по чл.124, ал.4 от ГПК за него ще е налице възможност да предяви молба по реда на чл.303, ал.1, т.2 от ГПК.

На следващо място следва да се посочи, че за депозирането на молба по чл.303, ал.1, т.2 от ГПК законодателно е предвиден преклузивен срок, с изтичането на който такава молба е недопустима. Така по смисъла на чл.305, ал.1, т.2 от ГПК – срокът за депозиране на молба за възобновяване на производството по гр.дело № 151/2013 година по описа на Районен съд – П. е –тримесечен срок, считано от деня на влизане в сила на решението или узнаване на присъдата, но не по-късно от една година от влизането ѝ в сила - в случаите по чл. 303, ал. 1, т. 2 от ГПК. В казуса срокът за подаване на молба за отмяна на влязлото в

сила решение по гр.дело № 151/2013 година по описа на Районен съд – П., по който е било постановено Решение № 63/4.7.2014 година е изтекъл много преди образуване на настоящето производство – с искова молба вх.№ 56340/17.9.2021 година. Въз основа на влязлото в сила съдебно решение по гр.дело № 151/2013 година по описа на Районен съд – П. ищецът твърди, че е било образувано изпълнително дело № 20175340400091. Същото е образувано въз основа на издаден изпълнителен лист, което мотивира съда да приеме – така по аргумент от разпоредбата на чл.404, т.1 от ГПК, че изпълнителния лист е издаден след като решението по гр.дело № 151/2013 година по описа на Районен съд – П. е влязло в сила. Това е станало най-късно през 2017 година, като се има предвид годината на образуване на изпълнителното дело. По аргумент от чл.305, ал.1 т.2 от ГПК – искане за възобновяване на производството по гр.дело № 151/2013 година по описа на Районен съд – П. в законоустановения срок е могло да се депозира не по-късно от 2018 година, което ищецът не твърди да е сторил.

При горното за настоящия съдебен състав е очевидно, че посредством иска по чл.124, ал.4 от ГПК ищецът се опитва да възстанови срока по чл.305, ал.1, т.2 от ГПК, а заявления му правен интерес от решение по настоящето производство не е налице доколкото с влизане в сила по решение по настоящето дело – за ищеца няма да бъде възстановен срока по чл.305 ал.1, т.2 от ГПК. Този срок не се брои от влизане в сила на решение по настоящето дело, а т влизане в сила на решението по гр.дело № 151/2013 година по описа на Районен съд – П.. Доколкото ищецът са опитва да мотивира правния си интерес с възможността да подаде молба за възобновяване по реда на чл.303 ал.1, т.2 от ГПК при наличието на изтекъл срок за депозирането на такава се следва, че исковата му претенция е лишена от правен интерес за това. Не може да е налице правен интерес от предявяването на иск, за да бъде предявен друг иск, който е преклудирал.

В горния смисъл са и мотивите на Тълкувателно решение № 5 от 14.11.2012 г. на ВКС по тълк. д. № 5/2012 г., ОСГТК, докладвано от съдиите Т.В. и З. А.ова, относно недопустимостта на иск за установяване на неистинност на документ по чл. 124, ал. 4, изр. 1 ГПК, ако ищецът извежда правния си интерес от възможността да ползва съдебното решение по установителния иск като основание за отмяна по чл. 303, ал. 1, т. 2 ГПК на влязлото в сила решение по делото, по което документът е бил представен, но ищецът е пропуснал срока за оспорването му по чл. 193, ал. 1 ГПК. При тези аргументи, настоящия съдебен състав и приема, че не е допустим иск за установяване на неистинност на документ по чл. 124, ал. 4, изр. 1 ГПК, ако ищецът извежда правния си интерес от възможността да ползва съдебното решение по установителния иск като основание за отмяна по чл. 303, ал. 1, т. 2 ГПК на влязлото в сила решение по делото, по което документът е бил представен, ако ищецът е пропуснал срока за депозиране на молба по чл.303, ал.1, т.2 от ГПК.

По следващото твърдение на ищеца, че за него е налице правен интерес от водена на настоящето производство, доколкото с влизане в сила на решението по делото за него ще е налице основание да иска отмяна на влязлото в сила решение по гр.дело № 151/2013 година по описа на Районен съд – П. на основание чл.303, ал.1 т.5 от ГПК във връзка с чл.305, ал.1, т.5 от ГПК.

По изложеното в Тълкувателно решение № 7 от 31.07.2017 г. на ВКС по т. д. № 7/2014 г., ОСГТК, докладвано от съдиите С.Ч. и М.К. относно основанията за възобновяване по смисъла на чл.305, ал.1, т.5 от ГПК настоящия съдебен състав приема, че чл. 305, ал. 1, т. 5 ГПК групира няколко отменителни основания със самостоятелно значение. Общото между тях е, че страната не е могла да вземе участие лично или чрез надлежен представител при водене на делото и по този начин не е могла да упражни предоставените ѝ от закона процесуални възможности за ефективна защита в процеса. Такива факти и обстоятелства подлежат на доказване в производство пред ВКС и за ищеца не е налице правен интерес от установяването на нарушеното му право на защита в отделно производство по иск по

чл.124, ал.4 от ГПК, доколкото пред ВКС се предполага молителят да установи факта на извършеното процесуално нарушение от съда и на доказване подлежат всички факти, от които може да се направи извод, че е налице основание за отмяна на влязлото в сила решение в отделните хипотези на чл. 303, ал. 1, т. 5 ГПК. Пак по смисъла на цитираното тълкувателно решение в производството образувано по молба за отмяна на влязло в сила съдебно решение на основание чл. 303, ал. 1, т. 5 ГПК е допустимо събирането на доказателства за установяване на твърдяното от молителя нарушаване на правото му на участие в процеса, което дава още веднъж основание на настоящия съдебен състав да приеме, че за ищеца не е налице правен интерес от воденото на производство по настоящето дело, в което е заявил установителен иск с правна квалификация чл.124, ал.4 от ГПК, доколкото твърденията за лишаване от правото му да участва в процеса по гр.дело № 151/2013 година по описа на Районен съд – П. могат да бъдат установени в производство по отмяна на влязло в сила решение.

Отново следва да се посочи, че сроковете, определени в чл. 305 ГПК за подаването на молба за отмяна в различните хипотези на чл. 303 и по чл. 304 ГПК, са процесуални срокове, в които процесуалното действие трябва да се извърши от заинтересованото лице. За да съществува в полза на лицето правото да иска отмяна, трябва да не са настъпили условията, при които то се погасява. Затова депозирането на молбата в срока по чл. 305 ГПК е абсолютна процесуална предпоставка за нейната допустимост. Пропускането на срока прави молбата процесуално недопустима и има за последица нейното неразглеждане по същество. Преклудиращият ефект на изтичането на срока за упражняване на процесуалното право за подаване на молба за отмяна произтича от характеристиката на сроковете като решителни преклузивни срокове, които съгласно чл. 63, ал. 3 ГПК не могат да бъдат продължавани. В този смисъл отново съдът следва да посочи горните си мотиви – ако ищецът твърди, че правният му интерес от настоящия иск се обуславя от правото му да подаде молба за отмяна на влязло в сила решение – това по гр.дело № 151/2013 година по описа на Районен съд – П. – то срокът за такава молба е бил тримесечен. Ищецът твърди, че е узнал за това решение в края на 2020 година, като дори да се приеме, че това е 31.12.2020 година то последния възможен ден за такава е молба е бил 31.3.2021 година.

Очевидно е за настоящия съдебен състав, че ищецът с предявяването на иска по чл.124, ал.4 от ГПК се домогва да възстанови сроковете, които е пропуснал – тези по смисъла на чл.305 от ГПК, които пък по смисъла на чл.63, ал.3 от ГПК не подлежат на продължаване. Това е още едно основание съдът да приеме, че заявеният иск е недопустим. Предявяването на иск, с който очевидно се цели заобикаляне на закона, като злоупотреба с право е винаги недопустимо и съдът следва да прекрати производството по делото в този случай.

Мотивират от горното и на основание чл.130 от ГПК, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПРЕКРАТЯВА производството по гр.дело № 54339/2021 година по описа на Софийски районен съд, образувано по искова молба от И. Д. П., ЕГН ***** с адрес град С., ж.к.“(АДРЕС), чрез адвокат Л.К. от САК, със съдебен адрес – град С., ул.(АДРЕС) против Д. И. А., с адрес: гр. С., ж.к.(АДРЕС), К. Д. А., адрес: гр.С., ж.к.“(АДРЕС), А. Г. Б., адрес: гр.С., ж.к. (АДРЕС), П. З. С., адрес: гр. П., ПО, ул. (АДРЕС) и А. К. С., адрес: гр. П., ПО, ул. (АДРЕС), с която е предявен установителен иск с правно основание чл.124, ал.4 от ГПК с петитум: „Да бъде постановено решение, с което да се признае за установено по

отношение на ответниците, че Пълномощно от 01.04.2013г., с което ищецът е упълномощил А. К. С. да образува и води дело за делба на съсобствени недвижими имоти в гр. П., ПО, въз основа на което е образувано и водено гр. д. № 151/2013г. на РС - гр. П. не е истински, автентичен частен документ, съставен на посочената в него дата и място, при който И. Д. П. не е положил саморъчно подписа си в Пълномощното и че същото не е законосъобразен надлежен документ, с който той да е възложил на А. К. С. за заведе и води от негово име гр. д. № 151/2013 година на РС - гр. П..“ – **поради недопустимост на предявения установителен иск поради липса на правен интерес.**

Определението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в едноседмичен срок от връчване на препис от настоящето на страните с частна жалба.

Препис да се връчи на страните на известните по делото адреси и на назначения за ответниците А. Б. и П. З. особен представител.

Съдия при Софийски районен съд: _____